

Titokban minden Erasmus hallgató fél ettől a pillanattól, bár oly sok gyönyörű emlék tér vissza miközben megpróbáljuk a lehetetlent, összefoglalni fél év tapasztalatát, úgy hogy más se unja meg az olvasást a terjengőssége miatt. Egy kicsit furcsa is ennyit írni...magyarul, már teljesen elszoktam tőle. De számomra is eljött a rettegett pillanat, a beszámoló elkészítése. Ez azt jelenti, hogy az idő csak úgy elrepült, öt hónap és mégis mintha csak két hét lett volna az egész.

Milyen is volt az Erasmus félév? Életem bizonyára legintenzívebb, legmozgalmasabb, legszínesebb, legszuperebb - és még sorolhatnám a legeket, hiszen erről a programról csak legekben lehet beszélni – valamint legtanulságosabb időszaka. Itt nem feltétlenül szakmai tapasztalatokra gondolok, bár kiváló spanyol tanárainknak köszönhetően az EU-jog és az emberi jogok, új, szakértői, gyakorlatias mélységei nyíltak meg számomra; sokkal inkább olyan tapasztalatra, amit vagy sosem, vagy hosszú évek alatt gyűjthettem volna be. Aki nem volt, soha életében, legalább egy pár hét erejéig ilyen fantasztikusan nemzetközi környezetben, valószínűleg értetlenül áll majd rajongásom, lelkesedésem előtt, de mindenképp úgy érzem, hogy ez a tapasztalat életem meghatározó tényezője. Valami megváltozott mindannyiunkban, akik átértékeltük az erasmust. A világ tárta elénk minden kincsét, lehetőségét és élményét és mi megtanultuk befogadni ezeket az ajándékokat. Még a legzárkózottabbak is megtanulták, hogyan lehetnek nyitottak és a legnagyobb érzelmi is rájöttek, hogy itt Európában semmiképp, de szerintem a világon sehol, nincs különbség az emberek között. Mások lehetnek a nemzeti értékeink, a kultúránk, a népviseleteink és szokásaink, vonatkozhatnak ránk a legkülönbözőbb jogok és lehetnek eltérő kötelezettségeink, de közősek a vágyaink, álmaink és végső soron a gyökereink is, ami nagyon fontos, hogy mindenkiben ugyanaz a lehetőség lakozik. Ráébredtünk, hogy „erő” van a kezünkben, és hogy a kulturáltság igenis számít, rájöttünk, hogy tele vagyunk lehetőségekkel. Ami még fontosabb, megtanultuk megragadni. Akik szkeptikusak az Unióval vagy remegnek egy Európai Egyesült Államok gondolatától is, van egy „rossz” hírem számukra, az Erasmus az európai népek legjobb olvasztótégelye. Annyi szoros barátság, szerelem kötöttetett ebben a rövid időszakban, Európa vagy a világ egymástól távoli pontján élők között, s szinte kivétel nélkül elmondható, hogy ezek a diákok bárhová is menjenek a világon, mindig lesz ott egy volt erasmusos vagy egy barát barátja, aki várja és segíti. És nehezen találni olyan hallgatót, aki legalább egyszer nem játszott el azzal a gondolattal, hogy ott maradjon véglegesen ahol a félévét/évet tölti. Olyan szintjéig jutottunk el a toleranciának, amely ha egész életünkben „kis” hazánkban ülünk, talán sosem adatik meg. Bizonyára fejlődöttünk a mindenféle, nemi, faji, vallási vagy szexuális megkülönböztetés megítélésében, hisz saját példámon felismerve, igazán nem láttam különbséget a magam vagy olasz, francia lakótársaim vagy az argentin, illetve vietnami barátaink gondolkodásmódjában (bár előtte sem kifejezetten, de voltak belém plántált előítéleteim). Rossz szokásom, ez az általánosítás, hogy így többes számban írok, de ebben az esetben, abszolút helytállóan érzem, mert egy-két „csodabogártól” eltekintve, akik közül sokan az első hetekben hazatérnek, mert nem bírják vagy a kapcsolataiktól való elszigeteltséget vagy az önmagukról gondoskodást, valamint azok, akik párjukkal mennek erasmusra, s így sajnos a legpozitívabb tapasztalatoktól megfosztják magukat, szinte mindannyian ugyanezt éljük meg. És bár legkevésbé az a szándékom, hogy klikkesedést predesztináljak, mégis egy Erasmus hallgató örökre Erasmus hallgató marad, ez mindig meglátszik majd rajta és összeköti olyan emberekkel, akiket nem is ismer, mert olyan hasonló élményekben volt részük a világ különböző pontjain, amit senki más nem tud átérezni, csak aki maga is megélt valami olyasmit. Erre nem tudok jobb példát mondani, mint azt az estét, amikor minden lakótársammal együtt megnéztük a L'Auberge Espagnole-t (Lakótársat keresünk) eredeti francia nyelven, spanyol felirattal és hihetetlennek tűnik, de nagyjából ugyanazon mentünk

keresztül, mint a 2002-es, legelső Erasmus film főhősei. Volt is egy facebook csoportunk a lakótársaknak, aminek stílszerűen ezt a nevet adtuk, tekintve, hogy 8-an laktunk együtt, mint ők. Igen nyolcan, Valencia szívében, a mindig nyüzsgő Carmenben, egy legalább száz éves kívülről roskadozó, tipikus tetőteraszos spanyol házban, aminek a földszintjén pontosan a szobáink alatt egy Chill out nevű pub volt, így gyakorlatilag hajnali kettő előtt nem volt alvás (bár Spanyolországban csend nem létezik a vallási szertartások helyszínein kívül), nem volt fűtésünk (bár ez csak néhány „nagyon” hideg (5° éjszaka, nappal 15°) héten volt probléma) és egy hétig meleg vizünk sem (pont a leghidegebb héten) és mégsem cserélném el egy percét sem annak az időnek, amit együtt éltünk meg. Miért volt előnyös a belvárosban lakni? A hamisítatlan spanyol és valenciai hangulat, hogy mindent sétálva el lehetett érni a turista látványosságtól a színházig, így pl. nem volt szükségem bérletre (ami 50 euro csak a metróra havonta), az egyetem fele menő metró is jobban elérhető onnan. A hátránya? A kis, szűk utcák nagyon jól erősítik az utcazajt, ami az óvárosban mindennap 24 órában megtalálható. Igen zajos, de nekem épp ez tetszett, a Carmen olyan, mint a spanyolok hangos, teátrális, bohém, tele érzelemmel és művészettel (főleg street art), egyszerre bájos és tüzes, tradicionális és nemzetközi, folyton változik, ennek a kerületnek valóban lelke van. Hihetetlen élmény volt a részévé válni, ennek a forgatagnak és a lelkébe olvadni. Rengeteget sétáltam, fotóztam és nyitott szemmel jártam, hogy magamba szívjam minden rezdülését és lehetését a mi drága Carmenünknek. A labirintusszerű szűk utcák, melyeken kezdetben alig igazodtam ki, a sok kóborlásnak köszönhetően, olyanná váltak számomra, mintha mindig is ismertem volna, mintha mindig is itt éltem volna. Mi tagadás beleszerettem a városba, az országba és az emberekbe, s ez olyan szerelem, ami nem fog sosem elmúlni. Ha valaki Spanyolországban szeretne tanulni, jöjjön Valenciába és ha Valencia mellett dönt, nem is kérdés a Carmenben a legjobb élni. (Ha az ember fia/lánya nem hetedmagával lakik egyébként, drágább is itt élni, drágábbak a lakások) Egy kicsit adnék pár anyagi jellegű információt is. Ha valaki ügyes lehet kb. 150-180 euró/hónap+reziért jó szobát találni, csak keresgélni kell. Jó tanács, hogy sose a szoba mérete vagy a lakás szépsége legyen a fontos, bár nyilván senki nem akar egy icipici lukban kuporogni, az, hogy kivel laksz sokkal többet számít, öt diákból egy legalább egyszer költözött amíg kinn volt a lakótársak miatt. Valenciában van egy nagyon áldásos, környezet és pénztárcakímélő közlekedési eszköz- a bicikli, ha valaki nem akar venni (mint én) és folyton parázni, hogy ellopják-e (igen itt is lopnak) majdnem tökéletes megoldás a Valenbici, ami egy telepített állomásokon levő bicikliállomány, amit egy 24 euróba kerülő kártyával egy évig bármikor használhatunk. Ha csak fél órát megyünk vele az ingyen van, mindenki csak fél órát megy, aztán vált egy másik állomáson. ☺ Majdnem tökéletes, hiszen

1. állomások csak Valenciában vannak, szóval ha valaki olyan ironwoman szeretne lenni, mint én aki biciklivel ment a 10km-re levő CEU-ra és vissza, azt csak sajáttal tudja megtenni, úgyszintén a biciklis kirándulások csak a város határáig terjedhetnek

2. Fél órát van ingyen utána elég drága! Ami általában elég ha már ismered a várost, hogy szinte bárhova eljuss, ahova általában erasmus hallgató igyekszik

3. Este a belvárosban nincs hely, reggel meg bicikli az állomásokon és az nem teszi feltétlenül a leggyorsabb járművé, ha keresgélni kell a helyet vagy egy nyamvadt „bicit” sem találsz

De biciklizni nagyon-nagyon jó Valenciában, mert vannak telepített bicikli utak (rengeteg), parkok amik átszelik a várost és igaz hogy nem lejt, de nem is emelkedik...tök lapos ☺

Valencia valami elvarázsolt hely lehet, mert sosem esik az eső, de mégis tele van parkokkal, szökőkutakkal, narancsligetekkel, ingyenes sportolási lehetőséggel és most jön a legjobb, tengerpartja is van, szép, hosszú és homokos. Áprilistól minden nap ajánlatos menni, ha szeretnél helyre barnulni. A Művészetek és Tudományok Múzeumának épületei páratlan, szinte futurisztikus jelleget adnak a város modernebb negyedének és itt van Európa legnagyobb „delfináriuma”, telis-tele különböző tengeri élőlényekkel. Bár Magyarországról nincs direkt járat még, Valencia reptere jó összeköttetésben van az összes spanyol reptérrel és olcsón s könnyen lehet eljutni innen a legtöbb helyre, Marokkóba is. Az ösztöndíjam Valenciában arra volt elég, hogy kifizessem a lakbért, étkezzek, néha házon kívül is és utazzak a városban. Persze attól, is függ ki meddig marad, mert nekem is jobb lenne a leosztásom, ha mostanáig, június végéig számolnék, de én még maradni fogok nyárra is. Valencia nem drága város, amit én az ösztöndíjon felül költöttem, főként hóbortokra s külön tevékenységekre költöttem. (Nagyon veszélyes a leárazás időszaka Spanyolországban, mert fillérekért lehet márkás ruhákat venni, aztán vakarjuk a fejünket, hogy visszük majd haza az öt új pár cipőt)

Én abban a speciális helyzetben voltam, hogy már a kiutazáskor is magas szinten beszéltem spanyolul, de így is hihetetlen mértékben fejlődött a nyelvtudásom, főleg a kiejtés területén (ami itthon szinte elsajátíthatatlan ilyen mértékben).

Úgy érzem, a lehető legjobban hasznosítottam az itt-létet, tanultam, minden kontinensről szert tettem egy csomó baráttra, kipróbáltam új dolgokat. Rengeteget utaztam, bejártam Spanyolországot, az északi rész kivételével, de eljutottam Afrikába is. Utaztam vonattal, busszal, kocsival, megosztott telekocsival, autostoppal, nyolcadmagammal egy marrakesh-i taxiban, motoron, számárháton és szekéren is. Laktam hotelben, ifjúsági szállón, hostelben, sátorban, aludtam parkban, buszpályaudvaron, tengerparton, de főleg valakinél vendégeskedve, egy német lány, egy lengyel lány szállásolt be Dél-Spanyolországban, akik szintén erasmus hallgatók voltak, majd ők látogattak meg Valenciában, Marokkóban egy marokkói srácnál, Párizsban egy szardíniai barátomnál. Ittam argentin mate-t, arab csodateát, alkudoztam fűszerre egy marokkói piacon és akaratom ellenére fotózkodtam kígyóval a nyakamban, szürcsölgettem méregdrága párizsi forró csokit, és minden szerdán a 100 montaditos-ban ettem 1 eurós tapasokat, na meg azok a hihetetlen fagylaltok, már a gondolattól is szomorú leszek, ha belegondolok hogy egyszer itt kell hagynom mindezt. Megéltem egy hihetetlen ünnepet Valenciában, a Fallast, amikor majdnem egy hónapra felbolydul az egész város, petárdáznak és nappal van tűzijáték minden 14:00-kor a városháza előtt, majd óriási, gyönyörűen kimunkált figurákat állítanak több, mint 200 helyen a városban, különböző politikai, közéleti, eu-s, fontos eseményeket kifaragva vagy csak egyszerűen valamin viccelődve, majd felgyújtják és porig égetik az összeset. Vettem részt Húsvétkor katolikus körmenetben, színes andalúz táncos ünnepélyben, éjszakai tömeges tengerbemerülésben, bikák elől futásban (azt csak mint néző) Pamplonában és paradicsomdobálásban a Tomatinán....

Szóval nem panaszkodhatom és nem tudok elégszer hálát adni, ezért a lehetőségért, mely olyan élményeket adott, amikről csak álmodtam, mindezt fél év alatt.